

til et saadant Udenomsbarn efter fædrene Frænder og indjøre det i Slægten, thi det er fremkommet paa en saa irregulær Maade, er Noget, der i alt Fald oprører min Følelse. Dertil kommer et andet Punkt, nemlig den saare ubiøse Inkvisition, som er en aldeles nødvendig Betingelse for overhovedet at gennemføre en saadan Ordning. Jeg tror, at hele den Ordning, som er foreskrevet i de første Paragrafer, vil blive en meget stor Plage for Embedsstanden og navnlig for Præsterne, at det vil blive Noget af det Pinligste for dem, man kan tænke sig, paa den Maade at intvirere i deres Menigheder og søge Bistand hos Politiet. Jeg skal endvidere tilføie, at i Virkeligheden kan det ikke gaa an Aar efter Aar at lægge nye Byrder paa Embedsstanden, uden at man enten vil forøge dens Indtægter eller give den fornøden Bistand. Der gaar ikke noget Aar, uden at man lægger nye Byrder paa Embedsstanden, og den har sandelig saa Meget at gjøre, at det ikke kan blive ved. Dertil skal jeg endnu sœie en anden Side af Sagen, nemlig den, at en saadan Inkvisition efter min Mening vil blive en meget stor Plage for Befolkningen. Jeg vil udtale min Overraskelse over, at der i det Hele fra den Side af Salen, som jeg ikke hører til, synes at bære saa stor Tilbøielighed til paa alle Maader at bringe Befolkningen ind under Embedsstandens Kontrol og Forsølgning. Jeg skal i saa Henseende fremhæve, at i Fjor vedtoges Loven om Margarine, i Følge hvilken man ser den ene Hændermand efter den anden blive forfulgt for Bagateller. Jeg er selv Aktør for Høiesteret i en Sag, hvori en Tiltalts Brøde bestaar i, at den vedkommende Bøtte er $\frac{1}{3}$ Linie bredere, end den maa være. For dette tiltales han for Høiesteret, idet en saadan Sag efter Thingets Beslutning ikke har kunnet afgjøres i Mindelighed. Det forekommer mig, at det Lovforslag, som blev drøftet i Gaar, vil føre til, at to Personer ikke kunne indgaa Ægtekab, uden at de skulle gennemgaa et Kurjus i Ægteskabsret hos vedkommende Præst eller anden Embedsmand. Det Lovforslag, som nylig er drøftet, vil, hvis det skal gaa igjennem, føre til, at en ganske overordentlig Mængde Mennesker vil blive bragt under justitiel Forsølgning; Folk, som ellers ikke anses for Forbrydere, selv om de nu altsaa maatte have visse uædelige Tilbøieligheder. Saaledes vil der ogsaa efter dette Lovforslag blive Undersøgelse gennem Politiet, offentlige Politifager og al den Slags Forsølgning, som i Virkeligheden vil være til ganske betydelig Fortrydelse for en stor Del af Befolkningen. Jeg tror derfor, man vil kunne

niøies med de ganske betydelige Fremstrid, der paa dette Omraade stete i Fjor, og at man, hvad Aaret 1888 angaar, egentlig talt kunde hvile paa disse Laurbær.

Nielsen-Grøn: Nærværende Lovforslag er jo en gammel Bekjendt her i Thinget, og der er ingen Tvivl om, at det, hvis det ikke gaar igjennem nu, vil komme igjen, og det med Rette. Thi det er den Slags Ting, man ikke kan styde til Side, saaledes som den ærede sidste Taler (Haltier) gjerne vilde. Jeg kan ubetinget slutte mig til Forslaget undtagen dets § 8, hvad jeg senere skal komme til. Jeg vil haabe, at vi naae saa vidt, at vi kunne faae det gennemført. Jeg kan ikke se, at det ærede Medlem, jeg nævnte, har Ret i, at det er sjældne Tilfælde, hvor Børnefaderen har Formue eller er velhavende. Nei, det er ikke noget sjældent Tilfælde. Jeg har sagt det før, og det have adskillige Andre ogsaa. Det er desværre saa ofte saaledes, at de Rige gaa fri for at blive udlagte, hvorimod de Fattige nok skulle blive hængende ved det. Jeg kan ikke forstaa Andet, end at i dette Lovforslag, som det ærede Medlem har bragt frem, er det, der har mest Interesse for mig, det, som det gjælder om, dette, at Børnet faar sin Ret. Hvordan det ellers gaar paa den ene eller den anden Maade, det bliver en mindre væsentlig Sag. Men naar Børnet kommer frem, har det Lov til at fordre sine Menneskerettigheder, og dertil hører virkelig, at det har Lov til at bære sin Faders Navn og faar Lov til at arve ham. Jeg kan ikke forstaa, naar det ærede Medlem sagde, at en uskyldig Husfru vilde lide derunder. Ja, naturligvis, forsaavidt som Løgnen skal reggere, men ikke forsaavidt enhver Mand maa staa ved, hvorledes han handler her i Livet, og enhver Kvinde maa finde sig i, naar hun har en slet Mand, at det saa kommer offentlig frem. Naar vi faae Sandheden frem i Ægteskaberne, vil det i mange Tilfælde bringe mere Lykke ind i disse. Det oprører det ærede Medlems Følelse! Det, der oprører mig, er ikke, at Kvinden faar at vide, at hun har en slet Mand, men at det stakkels Barn skal gaa omkring i Verden som et forstødt Menneske. Det har jeg sagt før, og det veed det ærede Medlem ogsaa, at efter al Statistik er det en Kjendsgjerning, at de fleste Forbrydere ere uægte fødte Børn, fordi de ikke have haft den Fjerlighed, som et Barn har Ret til at fordre af Fader og Moder. Det ærede Medlem talte om Embedsmændenes Byrder. Jeg tør ikke benegte, at de kunne have mange Byrder — det kommer for Resten ikke denne Sag ved — men det er underligt, at man ikke